

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Το σπίτι της Μπερνάρντα Άλμπα»

Πολλοί σκηνοθέτες οδηγούνται στο ανέβασμα κάποιων έργων όχι από... έρωτα, αλλά με ανάθεση από κάποιο θιασάρχη ή από κάποιο Δ. Σ. ή από κάποια καλλιτεχνική επιτροπή. Από πολλούς παράγοντες εξαρτάται αν αυτοί οι «γάμοι με συνοικέσιο» αποδειχθούν πετυχημένοι ή όχι. Όμως όταν η επιλογή του έργου δεν επιβάλλεται έξωθεν, αλλά αποτελεί πραγματοποίηση παλιών ονείρων κάποιου σκηνοθέτη, συχνά ενεργοποιείται μια τυπολογία που έχει σχέση με τα όνειρα γενικώς: Ακόμα και μετά την υλοποίησή τους, ο δημιουργός συνεχίζει να βλέπει αυτό που οραματίστηκε, και οι απ' έξω, οι θεατές, βλέπουν το αποτέλεσμα της διασταύρωσης του ονείρου με την πραγματικότητα. Τα έργα που ανέβασε ο Σπύρος Αντωνέλλος είναι από την κλασική συλλογή σκηνοθετικών ονείρων. Από τις παραγωγές του Θεάτρου Κράμα έχω δει τον «Γυάλινο κόσμο» του Τένεσι Ουίλιαμς και τις «Δούλες» του Ζενέ. Τώρα, σε συνεργασία με τη θεατρική ομάδα Point To, ανεβάζει στο Wherehaus «Το σπίτι της Μπερνάρντα Άλμπα» του Φ.Γ. Λόρκα. Στην επιθυμία του να κάνει το κείμενο κατάδικό του, ο Αντωνέλλος ξεκινά από τη μετάφρασή του και συνεχίζει να διατηρεί τον γενικό έλεγχο υπογράφοντας τη σκηνογραφία και την ενδυματολογία της παράστασης.

Οι θεατές εισάγονται στο έργο με τη σκηνή της νεκρώσιμης ακολουθίας του πατέρα της οικογένειας, που διαδραματίζεται έξω από τον κυρίως χώρο. Η τελετουργική αυστηρότητα της σκηνής προδιαθέτει θετικά. Αλλά και ο εσωτερικός χώρος του σπιτιού της Μπερνάρντα Άλμπα, που «παραλαμβάνει» τους θεατές, σκοτεινός, μακρόστενος, επιμηκυμένος με τις βιντεοπροβολές στον πίσω τοίχο, μετατρέπει την προδιάθεση σε διάθεση. Την οποία φροντίζει να συντηρήσει η Έλενα Χριστοφή ως Πόνθια στην πρώτη σκηνή. Η πολυφωνική ποίηση του Λόρκα χρειάζεται ισότιμη ποιοτική απόδοση απ' όλα τα μέλη του θιάσου. Ο απαιτούμενος υποκριτικός όγκος του έργου κατανέμεται στις δέκα ηθοποιούς της παράστασης και η συμβολή της κάθε μίας φυσικό είναι να διαφοροποιεί το γενικό επίπεδο, όμως το ζητούμενο, που θα έπρεπε να είναι η ισοδύναμη σύμπραξη και η αισθητικά ενιαία αρμονία, δεν επιτυγχάνεται με τη συγκεκριμένη σύνθεση του θιάσου. Η εμπειρία και το προσωπικό υποκριτικό ποιόν της Έλενας Χριστοφής και της Ηλιάνας Χαλκιά (Μπερνάρντα), ο σημαντικός χώρος που καταλαμβάνουν οι δυο τους, ίσως θα ήταν αρκετό αντίβαρο σε σχέση με τις ερμηνείες άλλων μελών της ομάδας σ' ένα άλλης ποιητικής έργο, όχι όμως στον Λόρκα. Η ποίησή του είναι εύθραυστη και απειλείται από την εκφραστική υπερβολή και το επιφανειακό παίξιμο. Η κάθε σκηνοθετική δουλειά εμπεριέχει τη φάση της ανάλυσης του κειμένου και τη φάση της σύνθεσης της παράστασης. Ο Σπύρος Αντωνέλλος έχει απομονώσει ως στόχους της παράστασης τα σημαντικότερα στοιχεία του κειμένου, τον αναγκαστικό εγκλεισμό-ενταφιασμό της ζωής, την κοινωνική πολιορκία της προσωπικής ζωής, την καταδίκη στη στείρωση, την ασφυκτική τυραννία της εξουσίας. Όμως στο ερμηνευτικό επίπεδο δεν κατάφερε να οδηγήσει τα πράγματα σε μια ανώτερη σύνθεση.